

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)
SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)
SSN Paweł Wiliński

Protokolant Ewa Śliwa

w sprawie **D.K.**
skazanego za czyn z art. 178a § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 13 czerwca 2023 r.
w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
kasacji Prokuratora Generalnego na korzyść
od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie
z dnia 19 lipca 2022 r., sygn. akt II K 703/22,

**uchyla punkt VI. zaskarżonego wyroku, zawierający
rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności, i w tym
zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Koszalinie do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2022 r., sygn. akt II K 703/22, Sąd Rejonowy w Koszalinie uznał D.K. za winnego czynu z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. 2023, poz. 172), za który wymierzył mu karę miesiąca pozbawienia wolności (pkt I) oraz czynu z art. 178a § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III). Kary jednostkowe zostały połączone i jako karę łączną wymierzono D.K. karę roku pozbawienia wolności (pkt VI). W związku ze skazaniem za czyn z punktu I orzeczono przepadek dowodów rzeczowych (pkt II), a w związku ze skazaniem za czyn z punktu III orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat (pkt IV) oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 zł (pkt V). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia o zaliczeniu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu zatrzymania (pkt VII) i kosztów procesu (pkt VIII).

Powyższy wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 27 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Koszalinie postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 703/22, sprostował w trybie art. 105 § 1 k.p.k. omyłkę w ww. wyroku poprzez wpisanie w punkcie VI. wymiaru kary łącznej w wysokości „11 (jedenaście miesięcy)” w miejsce omyłkowo wpisanego „roku”. Powyższe postanowienie zostało jednak uchylone po rozpoznaniu zażalenia prokuratora postanowieniem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 3 listopada 2022 r., sygn. akt V Kz 353/22.

Kasację na korzyść skazanego, w trybie art. 521 § 1 k.p.k., wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył ww. wyrok „w zakresie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności” i zarzucił: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k. (według stanu prawnego obowiązującego od dnia 24 czerwca 2020 r.), polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, obejmującej orzeczoną w punkcie I części dyspozytywnej wyroku karę 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz orzeczoną w punkcie III tej części karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, czyli w wymiarze powyżej górnego progu, określonego we wskazanym przepisie prawa materialnego, w postaci sumy kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa”. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie podnosi Prokurator Generalny, że zaskarżony wyrok został wydany z rażącym naruszeniem art. 86 § 1 k.k. W brzmieniu mającym zastosowanie w tej sprawie przepis ten przewiduje możliwy do orzeczenia wymiar kary łącznej w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Oznacza to, że w stosunku do D.K. możliwe było orzeczenie kary łącznej w wymiarze maksymalnie 11 miesięcy pozbawienia wolności. Tymczasem Sąd Rejonowy w Koszalinie wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności, a więc karę powyżej górnej granicy przewidzianej w art. 86 § 1 k.k.

Powyższe uchybienie stanowiło rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia. Wymierzenie kary łącznej powyżej górnej granicy stanowi przyczynę uchylenia zaskarżonego wyroku w toku postępowania kasacyjnego, albowiem skazany ponosi dolegliwość inną niż została przewidziana w ustawie, w odniesieniu do okoliczności tej sprawy – zbyt surową (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 kwietnia 2021 r., III KK 79/21; z dnia 21 kwietnia 2021 r., III KK 112/21).

Stwierdzenie, że doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., powodowało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku wyłącznie w zakresie zaskarżenia, tj. co do punktu VI. zaskarżonego wyroku, zawierającego rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności. Tylko bowiem tego rozstrzygnięcia dotyczy zaistniałe uchybienie i tylko na to rozstrzygnięcie ma ono wpływ.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.

(TM)